**Raad 20 oktober 2022 Afscheidsrede burgemeester Donders**

Ik moet u bekennen dat ik wel enigszins in tweestrijd heb gestaan over dit moment. Ik vond en vind dat ik de raadsvergadering vanavond gewoon moet voorzitten. Maar dat het anders voelt en anders zal werken na de brief die ik afgelopen maandag aan u heb gericht, zal wel te begrijpen zijn. In die brief heb ik u mijn vertrek per 1 november a.s. aangekondigd. En uitgelegd waarom ik denk dat het beter is dat ik ga. Ik heb aan die brief niet meer zoveel toe te voegen.

Dit moment wil ik dan ook vooral benutten om iets te zeggen tegen de inwoners van onze stad.
.
In mijn brief aan de gemeenteraad heb ik u, als burgers, bedankt voor het vertrouwen en de eer, dat ik dat bijna 8 jaar mocht zijn. Ik wil dat graag, vanavond hardop herhalen. Ik kwam heel graag naar Roermond, ik ben er, tot op vandaag nog steeds heel trots op dat ik hier burgemeester mocht zijn- en ik heb genoten van de tijd die ik hier heb doorgemaakt. Roermond heeft al mijn verwachtingen overtroffen- en dat bedoel ik dan ook alleen maar positief. En tegen mijn toekomstige opvolger zeg ik: het zal nooit een dag saai zijn, er gebeurt meer op alle gebieden dan je op voorhand kunt bedenken. Het is een prachtige stad, met een rijke geschiedenis, en heel veel bestuurlijke interessante ontwikkelingen. Thuis heb ik wel eens gezegd: het is een plek die zo dynamisch en druk is dat je niet teveel van vakantie moet houden als je er gaat besturen- maar het is tegelijk de plek waar je, lopend door de stad, door bossen of aan het water, elke keer een beetje op vakantie bent. Roermond is een plek om van te houden, ik vond het ook niet moeilijk om van Roermond te houden, en ik zal dat gevoel over en van Roermond meenemen in de herinnering aan een belangrijke en boeiende en leerzame periode in mijn bestuurlijk en ons privé leven.

Die liefde voor de stad komt ook tot uitdrukking in de politieke arena. De emoties die daar bij tijd en wijle hoog opliepen, en misschien toch nog wel eens zullen oplopen, hebben daar ook veel mee te maken. Dat heb ik altijd kunnen zien en altijd kunnen voelen. Tegelijkertijd hebben die emoties en de gevoeligheden in de politiek het beeld van Roermond, naar mijn persoonlijke opvatting veel mooie dingen overschaduwd. Ik gun de stad dan ook dat dit in de komende jaren anders mag zijn, en dat, op basis van respect en vertrouwen- politieke verschillen in de gemeenteraad overbrugd kunnen worden en er oog en oor mag zijn voor de persoonlijke gevoelens van mensen. De stad verdient het om in al haar facetten gekend te zijn, en degenen die de komende jaren het bestuur van onze stad vormen hebben de kans en de gelegenheid om daar samen vorm aan te geven.
Omdat ik zelf de conclusie heb getrokken dat mijn rol in de verbetering niet langer kan worden ingevuld op een manier die voor mij werkt- en daarmee ook niet voor de stad, laat ik deze stad, en de inwoners daarvan los. Loslaten is misschien wel de moeilijkste opgave die mensen in hun leven moeten doormaken. Maar zoals iemand tegen mij zei: jij vindt dit loslaten zo moeilijk omdat je het helemaal hebt omarmd. En dat was voor mij de spijker op zijn kop.

In de afgelopen dagen ben ik met dat loslaten begonnen. Ik heb een ongelooflijk warme ontmoeting met onze medewerkers gehad- die ik ook nu nog een keer wil bedanken voor de ondersteuning en samenwerking. En waar ik tegen heb gezegd dat ik hoop dat de organisatieontwikkeling die natuurlijk tijd kost maar goede dingen met zich mee brengt, verder mag worden gebracht tot dat het de organisatie is geworden die met lef, vertrouwen en ondernemerschap in een veranderende samenleving de brug weet te slaan tussen de overheid en die samenleving. Vandaag draag ik voor de laatste keer de ambtsketen van Roermond. Ik zal mijn werk missen, ik vind het openbaar bestuur fascinerend, en dat is nog steeds zo. Overigens, deze keten mis ik dan weer niet persé want hij is wat onhandig voor dames, waarmee ik overigens niet bedoel dat mijn opvolger persé een meneer moet zijn.

Na deze raadsvergadering heb ik nog een aantal dagen om die allerlaatste dingen te doen. Nog wat overleggen, opruimen, afhechten, en een overgangsdossier maken. Het is niet makkelijk om niet mee te denken in wat er in november en december komt. Na ruim 22 jaar waarvan ruim 18 jaar burgemeesterschap ben ik geconditioneerd geraakt in agenda's en afspraken. Het idee dat ik na de herfstvakantie ook nog op vakantie kon gaan kwam echt als een totale verrassing binnen.

En voor wie zich zorgen maakt over mij: doe dat vooral niet. Ik wil niet met pensioen, het is niet mijn bedoeling om na Roermond niets meer te doen. Ik wil heel graag werken, en het is zeker niet mijn bedoeling om, zoals sommige berichten op facebook al zeiden, wachtgeld op te strijken en lui te zijn. Ik heb vertrouwen in de toekomst en wat er op mijn pad gaat komen, maar ga eerst toch maar even een beetje uitrusten.

Tot slot wil ik iedereen bedanken voor de samenwerking, in opeenvolgende raden en colleges, en de griffier en zijn collega's voor alle ondersteuning.
In het bijzonder wil ik dan toch hier onze kabinetschef Rene Mahieu bedanken voor al zijn kennis en kunde en hartelijke en warme ondersteuning van mij als burgemeester. Dank voor al jouw speeches, achtergrond informatie, gesprekken die we hebben gevoerd over verantwoordelijkheden en invulling daarvan- het was fantastisch en ik ga je missen! Dat geldt ook voor Esther, mijn secretaresse, op wie ik altijd kon rekenen. Dank jullie allemaal!

En voor ik nu overga tot de orde van de dag, wil ik dit nog kwijt:
Door de relatief korte tijd die mij rest tot aan 1 november, is het niet mogelijk om van iedereen afscheid te nemen op een meer persoonlijke manier. Dat vind ik jammer, maar het is niet anders. Tegelijk moet ik u bekennen dat er ook een beetje opluchting over bestaat, want recepties met mij als middelpunt is niks voor mij. Dat hoeft niet zo voor mij- hoe hartverwarmend het ook kan zijn. Maar wel wil ik vandaag nog iets achterlaten. Mijn naam hoeft niet zo op muren of plaquettes, maar ik hoop wel dat er iets achterblijft dat herinnert aan mij of aan deze tijd. Ik hoop dat ik iets gezaaid heb. Ik hoop dat er iets gezaaid is dat vertrouwen heet, respect, en dat nodig is om een integer bestuurder te kunnen zijn. Ik hoop dat het verder tot wasdom komt- dat het sterk en vanzelfsprekend mag worden. Misschien is dat idealistisch, of vechten tegen de bierkaai- het is niet meer aan mij om daar een oordeel over te vellen, dat is aan u, die hier bestuurt.
Maar toen ik deze kernwaarden opschreef moest ik denken aan één van de titels die onze stad ook draagt: Veteranenstad. Wij hebben respect voor onze veteranen en dragen dat ook uit. Het symbool voor de veteraan is de witte anjer. De anjer symboliseert toewijding en doorzettingsvermogen, dienstbaarheid- en voor waardering en respect.
Mij lijkt dat een prachtige verbeelding van die waarden. Gezaaid en tot bloei gekomen. Ik wil daarom de stad de anjers aanbieden die passen in een Veteranenplantsoen, dat onze stad nog niet heeft. En op andere plaatsen in ons land al wel bestaat. Dat lijkt mij een mooie aanvulling op ons bestaande groen, aansluitend bij één van de titels van de stad en tegelijk een voorbeeld hoe iets dat wordt gezaaid tot wasdom kan komen.
Ik hoor wel wanneer het wordt opgeleverd. Ik kom graag even kijken dan.

Voor nu, nogmaals dank aan een ieder- en laten we dan nu voortgaan met waar we voor hier zijn: de belangen van de inwoners van de stad dienen.